

klart signal om, hvilken ramme vi ønsker den demokratiske dialog skal finde sted inden for.

I forlængelse heraf kunne man jo også spørge, om racismeparagraffens vedtagelse i 1971 blev optakten til en række indgreb mod ytringsfriheden. Og der er det klare svar nej. Er § 266 b så blevet misbrugt, kunne man også spørge. Svaret er nej. Som jeg har sagt tidligere, så forvalter anklagemyndigheden og domstolene racismeparagraffen med meget stor varsomhed. Har § 266 b sendt nynazisterne under jorden i et egentlig martyrium? Svaret er også her nej. De marcherer stadig. Deres radio sender stadig. Og mon ikke også de her forfærdelige og afskyelige brevbomber var blevet afsendt uden § 266 b? Det er vel også svært at påstå, at § 266 b er blevet en sovepude til ikke at stå op imod hadsk tale og racistiske ytringer. Der er heldigvis stadig masser af debat, når det er tilfældet.

Derfor mener Socialdemokratiet ikke, at racismeparagraffen er censur. Vi mener, at den er symbol på en demokratisk debat, hvor ytringsfrihed og respekt for det enkelte individ og des frihed går hånd i hånd. Socialdemokratiet kan derfor ikke støtte lovforslaget om racismeparagraffens afskaffelse.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg kommer umiddelbart efter op for i sammenhæng at sige, hvad jeg mener om problemet, men når hr. Morten Bødskov taler om, at der ikke har været tale om nogen undertrykkelse af den offentlige debat, kan jeg jo ikke lade være at sige ud fra egne erfaringer, at det ikke passer.

Da jeg i 1986 rejste – vil jeg tillade mig at sige – en temmelig dybtgående kritik af den indvandrerpolitik, hvis frugter vi nu vil opleve, da blev jeg af den senere socialdemokratiske indenrigsminister Thorkild Simonsen kaldt for småracist, og jeg måtte føre injuriansag imod ham for at få udtrykket kendt ulovligt.

Men det ophævede ikke, at mange, mange, mange almindelige mennesker, som jeg talte med, ikke turde sige noget, fordi de altså vidste, at øjeblikkelig ville stemplet racist blive sat på dem. Det var selvfølgelig, fordi det i denne lovparagraf er indført i den offentlige debat sådan, at den kan bruges som terrorstempler.

Så vil jeg da bare sige, som et karakteristisk eksempel på det helt nylige, at fru Pia Kjærsgaard er blevet anklaget for racisme, fordi hun ikke har taget afstand fra noget, som en anden har sagt.

Sådan bruges det. Sådan prøver man at kujonere den offentlige debat.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg må sige, at det var en ejendommelig oplevelse at høre hr. Morten Bødskovs tale efter fru Birthe Rønn Hornbech; et ejendommeligt fald i lodighed.

Kl. 16.50

Hr. Morten Bødskov siger, at man ikke skal være spor bange for, at dette her skulle være en totalitær lovgivning, for Danmark er ikke en totalitær stat. Selve det udsagn er selv sagt meningsløst, for hvad er det, der gør en stat totalitær? Det er lige præcis dens lovgivning. I det øjeblik, man, som det er blevet sagt i debatten, lovgiver på en sådan måde, at man gør holdninger og ikke handlinger straffbare, jamen så er man i kraft af den lov i totalitærstaten.

Det bliver jo klart understreget, når hr. Morten Bødskov siger, at vi sender det rigtige signal. Men det kunne jo være, at en lovgivning med straffesanktioner bag sig ikke skal sende ideologiske signaler, men i stedet for sætte klare grænser for, hvilke handlinger man må begå.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Selv om jeg på Venstres vegne har sagt, at vi ikke kan stemme for forslaget, som det ligger, så synes vi, at det er en utrolig vigtig debat.

Jeg kunne ikke helt høre grundholdningerne hos hr. Morten Bødskov. Jeg vil godt høre, om hr. Morten Bødskov vil lægge afstand til den tendens, som hr. Søren Krarup nu har gjort rede for, nemlig hvis man siger noget på en noget rapkæftet måde, som andre altså ikke kan lide, skal man straks skældes ud for at være småracistisk. Eller vil hr. Morten Bødskov være med til at få den infame stemning ændret, så vi kan tale frit til hinanden?

Og så vil jeg godt spørge, om indlægget var på hele Socialdemokratiets vegne. Når jeg spørger, er det selvfølgelig, fordi fru Ritt Bjerregaard så sent som for 1 år siden på et møde sammen med mig på en nøje forespørgsel sagde, at hun egentlig gik ind for, at bestemmelsen blev afskaffet.

Jeg går også ud fra, at hr. Morten Bødskov har lagt mærke til, at Preben Wilhjelm og professor Vagn Greve ikke er begejstrede for denne bestemmelse.